

СЛОВО ЗА СВ. ПРОРОК ИЛИЯ

Днес, възлюблени, ние с вас прославяме един от ветхозаветните пророци, живял 900 години преди Рождество Христово, - славния пророк Илия! Сред другите пророци на Ветхия Завет той се явява най-пламенен проповедник на вярата и изобличител на идолопоклонството. Чрез Промисъла Божи на древните пророци било възложено да будят човешката съвест, да спасят погиващото човечество, изпаднало в идолопоклонство, да приведат хората чрез покаяние към праведност.

По времето на пророк Илия голяма част от богоизбрания иудейски народ оставила вярата на своите отци и, преминавайки в идолопоклонство, образувала Израилското царство. Пророк Илия, бивайки велик ревнител за Божията слава, не можел да търпи как неговите сънародници се покланят на дървени и каменни идоли. Той имал горещо сърце и безстрашно ги изобличавал. Но с това си навлякъл гнева на цар Ахав и на нечестивата царица езичница Иезавел, които решили да го убият. Наложило се пророкът да се скрие в пустинята, в пещера. Да търпи глад и жажда. Да търпи и големи душевни страдания от това, че неговите горещи призиви не принасят желаните резултати.

Толкова големи били неговите душевни страдания, че той даже просил от Бога смърт за себе си. Но Бог обичал Своя верен служител и не му дал смърт. Бог незримо го подкрепял... Птици му донасяли храна, необходима за поддържане на живота. И Илия

преживял още много години в трудове и проповеди за

По Божие повеление пророк Илия се върнал от своето изгнание и посрамял езическите жреци, всенародно показвайки лъжовността на тяхната вяра и суетността в упованието на идоли. Народът се вразумил, когато, по кратката молитва на пророк Илия, върху неговия жертвеник слязъл огън от небето. А жреците дълго призовавали своите идоли, но върху техния жертвеник така и не слязъл огън.

За съжаление, цар Ахав не се вразумил от това явно чудо, показващо, че Бога, в Когото вярва Илия, е действително истинският Бог. И се наложило отново пророк Илия да се скрие в пустинята.

Мнозина ветхозаветни праведници, в това число и пророк Илия, не могли да разберат Божието дълготърпение. В тяхната душа възниквало напълно естествено недоумение: *“Защо Бог не наказва нечестивите хора? Дълго ли смрадта от техния греховен живот ще осквернява Божията земя?”*

Но, скъпи мои, Бог дълготърпи поради Своята неизразима любов към хората. Нали във всяка човешка душа е отпечатан Божия образ. И докато не изчезне макар и най-малката надежда за покаяние на човека, Господ не го поразява със смърт, а с надежда чака неговото разкаяние. Чака, защото и в душата на най-отчаяния грешник има, макар и трохица, извършено от него добро. И ето за това малко добро, заради тази струйчица светлина в душите на богоотстъпниците Бог търпеливо

очаква, че те, може би, ще дойдат в съзнание и ще оставят своето нечестие. Още в дните на Ветхия Завет Господ казал на хората: *“Обърнете се към Мене, и Аз ще се обърна към вас,”* - четем у пророка Малахия (Мал. 3:7).

Бог само ни зове към Себе Си. Той никого не заставя насилствено да вярва в Него. На никого от из нас не отнема този дар, с който Той е наградил нашата безсмъртна душа, - нейната свободна воля. Той чака да обърнем сърцата си към Него. “Синко, дай си мен сърцето...” - казва на човека Господ (Притч. 23:26). Господ търпеливо очаква обръщането на хората, загубили вярата...

Повярвай в Бога - твоя Творец. Открий пред Него твоето сърце, може би, изстрадало,

преболяло в годините на богоотстъпничество. И ти ще почувстваш, как обилно ще потече в него потокът на Божията благодат. Ще почувстваш, как Господ радва, утешава и подкрепя вярващото в Него сърце.

Но знайте, на Бог не е нужна е мъртва вяра, а такава, която живее в цялата вътрешна същност на човека. Когато всички наши мисли са насочени към Господа. Когато нашето сърце жадува да живее с Бога, да не се разделя с Него. Когато нашата воля иска да изпълнява Божиите заповеди, да върви след Господа до края на дните си. Такава жива вяра вдъхновява, тя е движеща сила в целия ни жизнен път, спасява ни, съставлява щастието на нашия живот.

Ето такава вяра имал пророк Илия. И ние всички, скъпи мои, трябва да се трудим над това, нашата вяра да бъде именно такава, ако считаме себе си за деца Божии. Свети пророк Илия принадлежи към числото на избраните велики мъже на благочестието, които, подобно на звезди, сияли на твърдата на ветхозаветната църква, предобразявайки пришествието в света на Слънцето на Правдата - Христос Спасителят. И със своята ревност за Божията слава ни поучават винаги да помним своето призвание - да бъдем истински последователи на Господа нашего Иисуса Христа, строги изпълнители на Неговата света воля.

И, ако човек вярва така, както трябва, му е обещано от Бога, че той може да върши не само велики дела, каквито творил при земния Си живот Сам Христос Спасител, но още по-големи. *“Който вярва в Мене, делата, що Аз върша, и той ще върши, и по-големи от тях ще върши”* (Иоан.14:12). Какви големи възможности са дадени на вярващия човек!

Ние трябва да се приучим към изпълнение на Божиите заповеди. Да възпитаме в себе си такова настроение, при което животът далеч от Бога просто е немислим за нас. С това ние се приближаваме към този живот, който е водил пророк Илия.

Днес ублажаваният праведник е пророк. Но той бил велик чудотворец. По неговите молитви за вразумление на нечестивците небето се заключило - не давало дъжд... По неговия глас в нужния момент и дъжд се изливал на земята с цели потоци... Неговата молитва низвеждала огън с небето за изгаряне на жертви, за да посрами идолските жреци.

Но нали той е също такъв човек, както и всички ние. Значи, неговите подвизи и действия са достъпни на всеки верен раб Божи. Нали Богът на Илия (4 Цар. 2:14) е и Бог на всички нас. Макар пророк Илия в своите дивни дела показал себе си превишаващ всяка природа, ние знаем, че възможността му подражаваме е дадена на всички хора, вярващите в Бога. За всички Господ е произнесъл думите: *“Повярвалите ще ги придружават тия личби: с името Ми ще изгонват бесове; ще говорят на нови езици; ще хващат змии, и, ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди...”* (Мк.16:17-18).

Господ е казал: *“Всичко, каквото поискате в молитва с вяра, ще получите”* И още: *“За*

вярващия всичко е възможно.”

Но ние, скъпи мои, сме така далеко от християнското съвършенство. И, разбира се, не сме способни да творим даже малки чудеса. Макар и да съзнаваме в пълна мяра какъв велик Божи дар е нашата православна християнска вяра, и да не преставаме от все сърце да благодарим на Бога.

Вярата - това е нашият светилник, който осветява житейския ни път. Тя, като духовно слънце, ни съгрява. Учи ни, как трябва да живеем, за да достигнем върховете на достъпното за човешките ни сили духовно съвършенство. Вярата открива пред нашите духовни очи небесният духовен мир. Дава ни знание за Бога - Бог Вечен, Всемогъщ, Вездесъщ, Всевиждащ.

Нашата вяра ни говори за това, че имаме безсмъртна душа и че обичайната за всички хора телесна смърт не е унищожение на нашата личност, а само преход във вечния живот, който няма край. Нашата искрена вяра е това духовно слънце, което ни съгрява, ако ние униваме или скърбим, когато ни връхлитат нещастия.

Вярата учи на всичко най-възвишено, благородно, чисто, светло. Живата вяра, проникваща в цялото наше вътрешно същество, ни помага да живеем така, че първата наша мисъл да е мисълта за Бога и основното наше желание - да бъдем близо до Него.

Пророкът Божи Илия, проповядвайки вярата в Бога, знаел със своето вярващо сърце, че вярата - това е най-доброто украшение, най-доброто богатство, най-добрата скъпоценност за човека, затова той така тежко понесъл това, че богоизбраният народ, забравил вярата в истинския Бог, започнал да се покланя на идоли. Бог, утешавайки Своя верен раб, му открил, че не целият Израил е отстъпил от Него. Че има още достатъчно (7 хиляди) верни Негови раби, които не се покланят на идолите.

Много чудеса са свързани с живота на пророк Илия. Но най-поразителното за нашия ум чудо станало в края на живота му. Както всички ние добре знаем, той бил възнесен на небето жив на огнена колесница. В своя живот пророк Илия се отличавал сред другите ветхозаветни праведници с особена любов към Бога. Неговата ревност по Бога била така голяма, че целият той ни се представя в обятията на пламъци. И в края на неговия земен живот пламенният вихър на огнената колесница го отнесъл на небето. Подобно нещо не се случвало нито преди него, нито след него. И, вероятно, повече не ще се повтори.

Когато ние, възлюбени, мислим за светиите, ние мислим за тяхното величие, те ни се представят като герои на духа. Но “силата Божия в немощ се проявява.” Да дръзнем и ние, по своите сили, в нещо да подражаваме на прославения Божи пророк.

Велика била верността към Бога и силата на молитвата на пророк Илия. Не вземем за правило в нашия живот да му подражаваме в това. А преди всичко да проверим себе си, живеем ли според вярата си. Още половин хилядолетие преди Рождество Христово е било казано: “Внимавай над себе си, ако искаш да се спасиш!”

Да проверим, живеем ли ние така, че в края на живота си да не изпадаме в горчиво разкаяние, че не сме вървели през живота си по този път? Използвали ли сме ние тези дни и години, които са ни били дарувани от Господа, да подготвим себе си за вечността? Стремим ли се да украсим душата си с тази красота, в която трябва да застанем пред Бога? Да си припомним, че Бог изисква от нас дела на любов, смирение и кротост, и търпение в трудовете в име на вечния живот. Скъпи мои, земният живот се дава на всеки от нас само един път. Проверявайте себе си, докато има още време отбили се от пътя да намери верния път. Да се постареем да живеем така, че Господ да ни разпознае като Свои чада и да не се отвърне от нас. Празниците в чест на светиите ни помагат да направим такива проверки. Не е по силите ни техния живот. Но трябва да се стремим към техните подвизи.

Прославяйки днес Божия пророк Илия, нека го молим, по неговите молитви да имаме непоколебима вяра, несъмнена надежда, нелицемерна любов, пламенна молитва и ревност за славата Божия. Нека просим от Божия угодник, да ни помогне да укрепим вярата си, и молитвата, и желанието да живеем по Божията правда. “Величаем те, свети пророче Божи Илие, и почитаме твоето преславно възхождение на огнена колесница!”

Автор: архим. Иоан Крестянкин

Източник: <http://www.pravmladeji.org/node/920>

